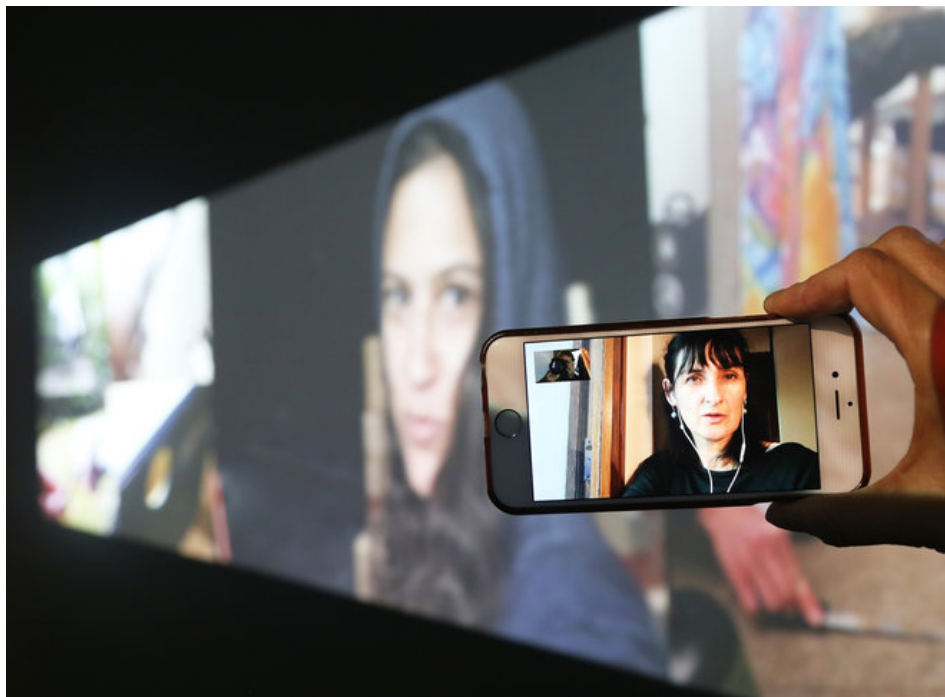

CULTURA 21 maig 2017 2.00 h

D'ARA I D'AQUÍ

Tots a crear imatges!

Mabel Palacín, via videotrucada, i al voltant la seva videoinstal·lació a galeria Àngels Barcelona Foto: ORIOL DURAN.

A l'aparador de la galeria Àngels Barcelona, es pot llegir el manifest de l'artista Mabel Palacín Som tots imatges, que convida tothom a crear imatges, a ser actors i autors de les nostres fotografies i filmacions, que la càmera acabi sent una pròtesi del nostre cos. Alguns dels punts del manifest són ben eloqüents: “La càmera és el nostre cos”. “L'actor i l'autor seran la mateixa persona, de manera que ningú no ignori els secrets de la càmera ni els riscos d'actuar”. “Ara tothom té una càmera a la butxaca i és necessari usar-la, actuar”. “Volem intervenir i moure nosaltres les càmeres”.

El manifest és la base de l'actual projecte de Mabel Palacín (Barcelona, 1965) titulat *The missing link*, que mostra a la galeria Àngels Barcelona (carrer Pintor Fortuny, 27) fins al 9 de juny. A més del manifest penjat a l'aparador de la galeria, la mostra consisteix en una gran instal·lació videogràfica, amb 28 vídeos amb imatges atrapades de Youtube que mostren nens i adolescents realitzant reptes o cerimonials com cremar els llibres de text després d'acabar el curs o trencant mòbils. En una pantalla central, una actriu llegeix el manifest de Palacín.

Parlem amb l'artista, que resideix entre Barcelona i Milà, a través de videotrucada. Ella és a la seva casa milanesa; nosaltres, a la seva exposició en ple centre de Barcelona, una manera de fer que hauria estat impensable fa pocs anys. Però aquesta entrevista és precisament la prova del crucial moment de transició que vivim, la baula perduda de què parla el títol de l'exposició. I com tot moment de transició, la inseguretats i la por pot dominar-nos, però Palacín no pretén fer un discurs crític sobre el que està passant en el món de les imatges. Ans al contrari, el millor, segons l'artista, és unir-nos a l'enemic per vèncer-lo, ja que tothom porta una càmera fotogràfica i de vídeo a la butxaca i és un procés que no es pot aturar. “De tot aquest excés d'imatges i vídeos, de tota aquesta heterogeneïtat, potser podrem extreure una forma de fer en què l'espectador acabi prenent el control. Estaria bé trobar una mena de mètode, una manera sofisticada d'aconseguir que autor i actor siguin una sola persona, deixar de ser espectadors passius. Una manera de fer servir les imatges que no sigui estàndard. Fins i tot pretenc que ens sigui útil als artistes”, explica Palacín.

No és que per a l'artista tot el que trobem a internet siguin flors i violes, però “tampoc tot el que veiem és tan terrible ni negatiu”. És l'excés el que provoca desassossec, opina Palacín, perquè en aquests moments és gairebé impossible “ni reduir ni classificar”, cosa que

també va passar a l'època del naixement de la fotografia. “Ara no podem, i a més, els joves, els nadius digitals, ja neixen gairebé amb aquest llenguatge incorporat, ells ja pensen la realitat de manera cinematogràfica”, afirma.

És cert que moltes de les imatges de nens a Youtube poden resultar fins i tot agressives, però Palacín ho veu més com un procés de “ruptura generacional” que no d'una altra cosa. L'artista creu, doncs, que l'única manera de calmar els ànims en aquest procés de “cinematització” de la societat contemporània és organitzar el caos i la multiplicitat existent avui en dia, en benefici dels artistes i del llenguatge artístic contemporani.

Des de sempre Mabel Palacín s'ha ocupat de la relació que tenim amb les imatges, a través de la fotografia, el vídeo i la instal·lació. El 2011 ja va representar Catalunya a la Biennial de Venècia amb el projecte *180 graus*, que ja al·ludia a les contradiccions de la fotografia i la imatge en moviment a partir de la imatge d'un lloc concret de la ciutat dels canals. Ella té ho clar: el futur passarà per les imatges, per tant, millor que les controlem nosaltres.

PUBLICAT A

Cultura

21-05-2017,
Pàgina 45